

mulig Kraft protestere mod det Overgreb, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har gjort sig skyldig i ved at bruge sin Stilling som Formand i en Forening, der tæller mange Medlemmer, som aldeles ikke deler hans politiske Anskuelser, til rent partipolitiske Manøvrer, der ganske vist er maskerede under Paaberaabelse af den snævre og mest forblindede Klasseegoisme, den, for hvilken det ærede Medlem Hr. Pinstrup er en saa fremragende Repræsentant. Grovest er vel det slet tilslørede Forsøg paa at gøre denne Regering til et enkelt Erhvervs Regering. Dette forekommer mig saa ulykkebringende og saa undergravende for Regeringens Evne til at lede det samfundsmæssige Arbejde, som er dens Opgave, at jeg tillader mig indtrængende at henstille til Regeringen, at den klart og fast frigør sig for dette efter min Opfattelse kvælende Favntag.

Jeg advarer indtrængende mod den Kamp, som man saaledes fra begge Sider lægger ud til. Der kan maaske tvistes om, hvem der har Udsigt til at sejre, men der kan ikke tvistes om, at det sikre Resultat af en stor Kamp vil være en økonomisk Forbløden af det danske Samfund, som vil gøre dettes Evne til at klare sig overfor de udenlandske Konkurrenters haarde Kværlertag lang, langt ringere, og som vil føre til ringere Kaar for langt de fleste i alle Klasser i dette Samfund. Vort Arbejde vil i den kommende Samling være at pege ud over de snærest liggende, stærke Interessemødsætninger, frem mod de i Virkeligheden større og stærkere, om end fjernere Fællesinteresser. At finde disse, samle Kræfterne om dem er maaske i Øjeblikket langt mindre en Lovgivningsmagts- og langt mindre en Statsmagtsopgave end en Statsmandsopgave. Jeg tror ikke, vi kan ønske noget bedre for det danske Samfund, end at den nuværende Statsminister maatte vise sig denne Opgave voksen. Til et Forsøg paa dens Løsning skal han ikke mangle vor Støtte.

Dahlggaard: Efterhaanden som Tiden er gaaet, siden den nye Regnskabsform er gennemført vedrørende Budget og Statsregnskab, tror jeg, at Følelsen af Tilfredshed med denne Regnskabsform er i Tiltagen. Denne Regnskabsforms sikre Adskillelse mellem Drifts- og Formueregnskab, dens Forrentnings- og Afskrivningsregler giver en Tryghed under hele Bedømmelsen af Statsfinanserne og giver en Følelse af altid at have fast Grund under Fødderne. Denne Regnskabsform har under almindelige For-

hold tillige den gode Egenskab, at den opfordrer til Konsolidering indenfor Statsstyrelsen. Men det kan jo ikke nægtes, at i en Krisetid kan en saadan Konsolidering, som Regnskabsformen i sig selv opfordrer til, maaske blive for stærk. Efter vor Opfattelse kommer det i en saadan Tid mere an paa at yde Erhvervslivet enhver mulig Lempelse end paa at stille de strengest tænkelige Krav til Forrentning og Afskrivning. Men netop paa Grund af selve Regnskabsformens strenge Krav til Forrentning og Afskrivning har man saa maaske Lov til i en Krisetid som den, vi nu lever i, at sige, at det ikke er afskrækkende, om en Statsvirksomhed et enkelt eller enkelte Aar viser et regnskabsmæssigt Underskud. Og naar Statsbanerne nu paa sidste Regnskab viser et regnskabsmæssigt Underskud paa 22 Mill. Kr. og paa det nu forelagte Budget et Underskud paa 20 Mill. Kr. — Tal, der dog i Virkeligheden betyder, at Driften betaler sig, og at der er ca. 3 Mill. Kr. til Afskrivning —, ja, saa vil jeg være tilbøjelig til at sige om et saadant Underskud, at det ikke var afskrækkende, hvis vi levede i en Tid, hvor Statsbanernes trafikale Overlegenhed stadig bestod. Da vilde man kunne betragte det blot som et Overgangsfænomen. Det, der gør det store Underskud betænkeligt, er imidlertid efter min Mening, at vi i Stedet for lever i en Tid, hvor der hersker Tvivl om Statsbanernes Evne til at holde andre Trafikmidler Stangen, og det vilde være godt, om der i Befolkningen var en stærk Tiltro til, at Statsbanernes Ledelse med overlegen Dygtighed forstod at afpasse Statsbanernes Virksomhed efter de nye Vilkaar, som de senere Aar har bragt. Jeg tror desværre ikke, en saadan Tiltro er til Stede i Befolkningen. Fra Rigsdagens Side har man jo Lov til at udtrykke Haabet om, at Statsbanerne maa formaa at vinde denne Tiltro i den kommende Tid, men skal det ske, tror jeg, det maa være gennem Statsbaneledelsens Forstaaelse af, at Banernes Fremtid ikke ligger i Hævdelsen af en Monopolstilling, der betyder Hemning af hele den trafikale Udvikling i Landet, men i en Tilpasning og i Udnyttelsen af de nye Chancer, der ikke mindst vil ligge i, at man ser paa Bilerne ikke blot som Konkurrenter, men som Befordringsmidler, der giver Muligheder for et Medarbejderskab, der betyder trafikmæssigt Fremskridt for Befolkningen og økonomisk Nytte for Statsbanerne selv.

Det aflagte Statsregnskab for 1926—27 viser jo, at den Konsolideringspolitik, som foregik i det foregaaende Finansaar, 1925